U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **Mgr. M. Š,** zastoupen Mgr. Ing. Janem Boučkem, advokátem se sídlem Karolíny Světlé 14, Praha 1, proti žalovaným: **1) Městský soud v Praze,** se sídlem Spálená 2, Praha 2, **2) Ministerstvo spravedlnosti,** se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o žalobě proti nečinnosti správního orgánu, o návrhu Městského soudu v Praze na přikázání věci vedené pod sp. zn. 11 A 263/2011 jinému soudu,

takto:

Věc vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 11 A 263/2011 **se přikazuje** Krajskému soudu v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Městskému soudu v Praze byla dne 19. 8. 2011 doručena žaloba proti nečinnosti správního orgánu, kterou se žalobce domáhal, aby žalovaný 1) byl povinen do 15 dnů od právní moci rozsudku rozhodnout o žádosti žalobce o informace ze dne 17. 12. 2010, vedené pod sp. zn. Spr 4535/2010. Dále se žalobce domáhal, aby bylo žalovanému 2) uloženo do 15 dnů od právní moci rozsudku rozhodnout o stížnosti žalobce ze dne 17. 1. 2011 na postup při vyřizování žádosti o informace ze dne 17. 12. 2010, směřující proti sdělení předsedy žalovaného 1) ze dne 21. 12. 2010, sp. zn. Spr 4535/2010 o výši úhrady požadované za poskytnutí informací.

II.

[2] Městský soud v Praze dne 7. 11. 2011 navrhl z důvodu vhodnosti ve smyslu § 9 odst. 2 s. ř. s. přikázání věci jinému krajskému soudu. Důvodem tohoto návrhu je skutečnost, že žaloba v daném případě směřuje proti nečinnosti Městského soudu v Praze, resp. jeho soudního funkcionáře.

[3] Žalobce v podání ze dne 17. 10. 2011 poukázal na obdobné případy, v nichž Nejvyšší správní soud přikázal věc Krajskému soudu v Praze a na judikaturu Ústavního soudu vztahující se k předvídatelnosti soudních rozhodnutí a k principu rovnosti. Z toho

žalobce dovodil, že i v tomto případě jsou zřejmě dány důvody k přikázání věci jinému soudu (Krajskému soudu v Praze).

[4] Předseda, resp. místopředsedkyně, žalovaného 1) vyjádřil souhlas s navrhovaným postupem a navrhl, aby věc byla přikázána Krajskému soudu v Praze.

[5] Žalovaný 2) se ve stanovené lhůtě k návrhu na přikázání věci jinému soudu nevyjádřil.

III.

[6] Nejvyšší správní soud věc posoudil takto:

[7] Podle § 9 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud přikáže věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát. Podle § 9 odst. 2 s. ř. s. může Nejvyšší správní soud věc přikázat jinému než místně příslušnému krajskému soudu, je-li to pro rychlost nebo hospodárnost řízení nebo z jiného důležitého důvodu vhodné.

[8] Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům, je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučeni jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení.

[9] Nejvyšší správní soud shledal naplnění předpokladu pro delegaci místní příslušnosti s ohledem na zájem na nestrannosti rozhodování z hlediska potencionální podjatosti dotčených soudců Městského soudu v Praze. Podle obsahu předložené žaloby žalobce brojí proti nečinnosti žalovaného 2) a žalovaného 1) coby správního orgánu prvního stupně. Žalovaný 1) v řízení rozhodoval jako správní orgán prvního stupně a současně je soudem, který má ve věci rozhodnout.

[10] K otázce rozhodování o žalobě proti rozhodnutí (zde nečinnosti) funkcionáře soudu, u něhož soudci působí, lze na tomto místě odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2005, čj. 4 As 14/2004 - 40, www.nssoud.cz. V něm je uvedeno, že kategorii nestrannosti je třeba vnímat i v rovině objektivní. Za objektivní je třeba považovat to, zda reálně neexistují objektivní okolnosti, které by mohly objektivně vést k legitimním pochybnostem o tom, že soudce určitým, nikoliv nezaujatým vztahem k věci disponuje. Soud v daném rozsudku dále vyslovil, že postavení soudců ve vztahu k místopředsedovi soudu, u něhož sami působí, kdy takový místopředseda může v zákonem stanovených případech vykonávat ve vztahu ke jmenovaným soudcům úkoly státní správy, by mohlo zavdat objektivní pochybnost o nepodjatosti těchto soudců, a to tím spíše, že vyloučení soudce z projednávání a rozhodování ve věci má být založeno nikoliv na skutečně prokázané podjatosti, ale je dáno již tehdy, jestliže lze mít pochybnost o jeho nepodjatosti.

[11] Nejvyšší správní soud dále odkazuje na právní názory, které ve svých rozhodnutích vyjádřil Ústavní soud (např. nález ze dne 4. 12. 1997, sp. zn. II ÚS 218/97, nebo ze dne

11. 3. 1998, sp. zn. IV ÚS 466/97, http://nalus.usoud.cz) o rozdělení a přísném oddělení soudní moci na složku jurisdikční a správní. Tyto závěry je ovšem třeba posuzovat v kontextu, který vyjádřil Ústavní soud v plenárním nálezu ze dne 11. 7. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 18/06. V něm Ústavní soud vyslovil, že *„výkon státní správy soudů neodpovídá svojí povahou obecnému vymezení výkonu státní správy. Jedná se v tomto případě o specifickou činnost vykonávanou pouze uvnitř soudní soustavy a podmiňující více či méně vlastní rozhodovací činnost soudů“* a dále v nálezu ze dne 12. 9. 2006, sp. zn. II. ÚS 53/06, v němž konstatoval, že *„funkce předsedy soudu je neoddělitelná od funkce soudce, není možné konstruovat dvojakost právního postavení předsedy soudu jako úředníka státní správy na straně jedné a soudce na straně druhé.“*.

[12] Nejvyšší správní soud poukazuje i na mnohá usnesení, v nichž ve skutkově a právně podobných věcech téhož žalobce rozhodl obdobně [viz zejména usnesení ze dne 29. 3. 2007, čj. Nad 8/2007 - 40, ze dne 4. 6. 2007, čj. Nad 15/2007 - 30, ze dne 12. 11. 2009, čj. Nad 22/2009 – 62, ze dne 9. 9. 2010, čj. Nad 43/2010 -18, nebo ze dne 29. 2. 2008, čj. Nad 4/2008 - 47, v němž zdejší soud vyjádřil názor, že směřuje-li žaloba proti rozhodnutí, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí soudu vystupujícího v pozici správního orgánu prvního stupně, jsou z projednávání a rozhodování takové věci vyloučeni všichni soudci specializovaných správních senátů tohoto soudu (§ 8 odst. 1 s. ř. s.)]. Proto se při úvaze o přikázání věci jinému krajskému soudu přiklonil k důvodu podle § 9 odst. 1 s. ř. s. a nikoli k přikázání z důvodu vhodnosti dle druhého odstavce uvedeného ustanovení.

[13] Vzhledem k výše uvedenému proto Nejvyšší správní soud přikazuje předmětnou věc k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Praze. Tento soud určil z důvodu, že se jedná o soud Městskému soudu v Praze lokálně nejbližší, proto tato změna bude pro účastníky řízení nejméně zatěžující.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 18. ledna 2012

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu